

(אלברט אינשטיין)

.2

תלמידיו של אריסטו ראו אותו אוכל בצורה בהמית
והקשו על כך. הכריז אריסטו:
"אני אריסטו בחוץ - ואדם בביתי".

.1

רַב כֹּהֵנָא עַל, גִּנָּא

תותיה פוריה דרב. שמעיה דשח ושחך ונשה צרכי.
אמר ליה: דמי פומיה דאבא כדלא שריף תבשילא!
אמר לו: כהנא, הךא את? פוק, דלא ארח ארעא.
אמר לו: תורת היא וללמוד אני צריך

(תלמוד בבלי, ברכות, ס"ב, ע"א)

תרגום שטיינזלץ: רב כהנא נכנס ושכב תחת מיטתו של רב. שמע את רב משוחח עם אשתו, משחק אתה, ומשמש מטתו. אמר רב כהנא: דומה פיו של רב כמי שלא אכל תבשיל (שהוא מתנהג בחמדנות). אמר לו: כהנא כאן אתה!! צא, שאין זה דרך ארץ! אמר לו: תורה היא וללמוד אני צריך.

4

...תפקידו של המורה בתור מחנך, גדול הרבה יותר מאשר בתור מלמד תורה ודת. המורה המחנך, צריך קודם כל להיות בעל **השקפת-עולם שלמה משלו**... הוא צריך להיות בן הטבע, שהרי תפקידו לחנך את האדם לא רק בתור פרודוקט חברותי ולאומי... **המחנך בעצמו צריך להיות הספר או התמונה החיה, כלומר החניך צריך לראות מאליו, בלי כל הערה מצד המחנך, מה שהמחנך יצר ויוצר מעצמו, מתוך תכונת נפשו, בשביל שהוא, החניך, יבוא לידי הכרה, כי גם הוא צריך ויכול ליצור מעצמו דבר-מה, ובשביל שייבש וימצא מהו הדבר שהוא יכול ליצור מעצמו, מתוך תכונת נפשו הוא.** לפיכך צריך המחנך להיות אדם חי, אדם, שחיייו הם יצירה שאינה פוסקת. מובן, כי לא כל מורה מחנך יוכל להגיע למעלה כזאת, אבל כל מורה מחנך צריך, כמכדומני, לשאוף לזה. צריך לראות בזה אידיאל של מורה מחנך".

א.ד. גורדון, מתוך מאמרו: "אוניברסיטה עברית", 1913

5

"השירותים שהאם והאב משרתים את ילדם הם כה מובנים מאליהם עד כי אנו שוכחים לפעמים את מלוא היקפם. אין עוד קשר אנושי שבו יעמיד עצמו אדם בשלמות מלאה כל כך לרשות האחר ללא הרף וללא סייגים" (ג'ון בולבי, "המשפחה כרשת חינוכית")

(לאחר שרבי שמעון יצא מהמערה...)

שמע רבי פנחס בן יאיר חתנו ויצא לקבל את פניו.
נכנסו לבית המרחץ- לרחוץ, היה רבי פנחס מסייע לרבי
שמעון לתקן ולסדר את בשר גופו, ראה שיש בעורו בקעים
וסדקים עמוקים (מפני החול).
התחיל רבי פנחס לבכות, והיו נושרות דמעותיו על עורו של
רבי שמעון ומכאיבות לו מאוד.
אמר לו : אוי לי שראיתך בכך!
אמר לו : אשריך שראיתני בכך, שאילו לא ראיתני בכך -
לא מצאת בי כך.

ע"פ תלמוד בבלי מסכת שבת דף לג עמוד ב

6

"...לא אהבתי לספר על עצמי, חשבתי תמיד שאולי יחשבו שזה לא רציני ולא מתאים, אבל אחרי ההשתלמות הרגשתי שיש תרומה לשיתוף שלי, שזה מחזק. נפתחתי יותר בפני תלמידים וראיתי שזה עוזר, למשל תלמידה שהתלוננה שכואב לה הראש ואין לה כוח להיבחן, לקחתי אותה לצד, הראיתי לה איזה משככי כאבים אני לוקח כדי ללמד אותם ושלא יפסידו חומר, מאז חל שינוי משמעותי והיא הרבה יותר משתדלת ללמוד ומגיעה כל הזמן לשיעורים. דוגמא נוספת- הייתי צריך להעביר שיעור חינוך, שיעור על פרידות, היה מערך שיעור אבל הרגשתי שאני צריך להביא משהו מעצמי, שיתפתי בסיפור האישי שלי והפרידה המורכבת מ....שנפטרה השנה, על הסליחה שהיא ביקשה ועל המשמעות של זה עבורי, וביקשתי מכל אחד לספר משהו משלו על פרידה, יצאו סיפורים מאד משמעותיים ואישיים, הם לא רצו לצאת מהכיתה, הבטחתי שאשחרר אותם באחת ועשרים וברבע לשתיים התקשרו להזכיר לנו לצאת כי ההסעה צריכה לנסוע... עד היום לא ידעתי שזה נכון להעלות דברים אישיים... זה חדש לגמרי ויצר תפנית בדמות שלי כמחנך. הרגשתי גם שזה השפיע מאד על הכיתה שאני מחנך, הכיתה הייתה ממש לקראת פירוק והתכנסה, התלמידים נהיו יותר מתונים והגיוניים".

מורה מבית הספר

© עמותת "דרך כפר – יוזמות חינוך ימין אורד"

להנחיה ולהעמקה בתפיסת חינוך 'דרך כפר': www.derechkfar.org.il

"בונה ארמונות בכפית"

"היה לי לעזר מין מלאך עלי אדמות, תמיר, בחור צעיר בן עשרים וארבע, בעל אנרגיה צעירה ונפש בוגרת משלי... עובד כוח עזר בלוינשטיין, יחד עם אותם בחורים חסונים שעזרו לאחיות לשאת אותנו ולבצע עוד אלפי משימות לא קלות... תמיר היה טופח על חזהו וצועק: "אני תמיר! תזכרי, אני תמיר!". כשהיה מעיר אותי כך מחלומותיי, חשבתי בלבי, איזה בחור חצוף... אך מובן שמהר מאוד הפכנו לידידים".

"הידידות עם תמיר התהדקה מיום ליום, לרוב שוחחנו על אהבתנו המשותפת לספרות. אינני בטוחה כלל שהיה מודע לחשיבותן של השיחות החפוזות הללו איתי, בין ביקור אצל מטופל זה או אחר, אותן השיחות הזכירו לי ממד שלם בחיי".

"בערב, במחלקה, תמיר שאל אותי, "איך היה בבית?" סיפרתי לו בעיקר על אושר (בנה של המחברת, ה.ע.)."

"לאחר ניסיונות רבים הצליח תמיר להתקין לי פעמון קריאה... וקשר אותו ליד זרועי. "זה בטוח יצליח", אמר לי בגאווה. הוא דיבר כאילו היה אמי, הרגיע אותי, "אל תדאגי. ברגע שתצלצלי בפעמון, מישוהו יגיע מיד", ואכן כך היה... תמיר, שלא עבד באותו הלילה, שמח לשמוע שתוכניתו הצליחה, אך יותר מכולם שמחתי אני".

"כשתמיר ראה אותי הולכת לראשונה אמר בשקט, "לא שמתי לב שאת גבוהה", הפעם אני הייתי זו שהסמיקה. ידעתי שיבוא היום שבו תמיר ישוב למסעותיו, תמיכתו תחסר לי. אבל כבר הייתה נטועה בי אמונתו שאשתקם, הוא ראה אותי שלמה כשהייתי מוטלת לפניו משותקת ואילמת. הוא התייחס אלי באותו כובד ראש, אז והיום"

מתוך: "בונה ארמונות בכפית", איריס ערד, הוצאת ידיעות אחרונות = ספרי חמד

[ספר המגולל את סיפורה האמיתי של איריס ערד שאיבדה את הכרתה שבועיים לאחר לידת בנה היחיד, בעקבות אירוע מוחי, וחווה תהליך שיקום ארוך וקשה. איריס מספרת בגוף ראשון את סיפורה המבטא את מסתרי כוחו